

κῆρυξ καὶ μεγαλοφώνως ἀνήγγειλεν εἰς τὸ δημόσιον τὸ πρόγραμμα τῆς ἐορτῆς: „Αἱ σάλπιγγες ἀφυνουοῦσι τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸ παρελθὸν λαμβάνει αὖθις ἐμπροσθεν ὑμῶν ζῶν. Πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ἀνέτελλον ἡμέραι εὐτυχίας διὰ τὴν Πέργαμον. Βάρβαροι ἠπειλοῦν τὸ κράτος καὶ τὴν χώραν, ὃ δὲ βασιλεὺς αὐτῆς ἐπάταξεν αὐτοὺς διὰ ῥωμαλέας χεῖρας. Ἦδη ἐπανακάμπτει νικηφόρος εἰς τὴν πρωτεύουσάν, οἱ δὲ ὑπῆκοοί του ὑποδέχονται αὐτὸν ἐν θριάμβῳ ἀλλαλάζοντες. Ὁ ἥρως Ἀττάλος μετὰ τῆς στρατιᾶς του προσέρχεται εἰς τὸν βωμόν, ἵνα τελέσῃ θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς.“

Ἦχοι σαλπίγγων ἀγγέλλουσιν ἤδη τὴν προσέγγισιν τοῦ ἡγεμόνος, προπορευομένης πομπῆς ἐκ 1500 καὶ ἐπέκεινα ἀνθρώπων. Καὶ ἐν πρώτοις ἐπεφάνη μεγαλοπρεπῶς βραδυπορῶν ὁ Ἄρειος Πάγος, τοῦτον ἠκολούθουν μουσικοὶ μετὰ ὀρειχαλκίων σαλπίγγων καὶ ἀρχαιοπρεπῶν τυμπάνων. Εἶτα ἐνεφανίσθη ὁ ὄχλος, συγκεῖμενος ἐξ 100 περίπου ἀνδρῶν, γυναικῶν, παρθένων καὶ παιδίων. Μετὰ τούτους ἦρχετο μία σειρά μαχητῶν, συρόντων ἀπειραρίθμους αἰχμαλώτους, οἷον Πάρθους, Ἰνδοὺς, Σύρους καὶ ἄλλους ἀγρίους λαοὺς τῆς Νουβίας. Ὅπισθεν τούτων ἐβάδιζον οἱ φέροντες τὰ τρόπαια, οἱ αὐλισταί, ἄμαξαι μετὰ βαρυτίμων σκευῶν καὶ ἄλλων λαφύρων, περικυκλούμεναι ὑπὸ ἀπείρου ὄχλου κραυγάζοντες, ἀναφωνοῦντες καὶ ᾄδοντες. Εἶτα τειχισπλῆνται καὶ σφενδονισταὶ καὶ τοξόται πολυπληθεῖς, πάλιν ἄμαξαι, τρόπαια σφάγια θύματα, ἄμνοι, ὄνοι, κάμηλοι, αἰχμαλῶτοι ἡγεμόνες, σωματοφύλακες, ἱέρειαι καὶ χορεύτριαι, παῖδες καὶ κόραι μετὰ ἐπιχρύσων κανῶν καὶ ἀνθέων, δαδούχοι, ἀθληταί, αἰχμαλῶτοι βασιλίδες ἐφ' ἵππων ἢ καμήλων καθήμεναι, μία ἀρχαία ἄμαξαι ἐκ ξύλου κυπαρίσσου, σύρομένη ὑπὸ βοῶν καὶ πάλιν ὄχλος ἀλλαλάζων.

Καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τούτου διεκρίνετο μεγαλοπρεπῶς τὸ θριαμβευτικὸν ἄρμα τοῦ βασιλέως Ἀττάλου, ἐφ'

οὗ οὗτος ἔρδιος ἱστάμενος ἐχαιρέτιζε τὸν λαόν του. Ἐπὶ τοῦ στήθους του ἠκτινοβόλει χρυσοὺς ἥλιος, ἀπὸ δὲ τῶν ὤμων του ἐκυμάτιζε χρυσοποικιλίτος πορφυρόχρους μανδύας. Ἄμα ἐπλησίασεν ἡ πομπή, λευχείμονες ἱερεῖς κατῆλθον τὰς βαθμίδας τοῦ ταμένου, ὁκολοθυόμενοι ὑπὸ ἱερειῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν αἰδῶν. Οὗτοι ἐτοποθετήθησαν ὑπὸ τὴν παρὰ τὸν ὀβελίσκον ἀνεγεροθεῖσαν θριαμβευτικὴν ἀψίδα, ὑπεδέχθησαν τὸν ἡγεμόνα δι' ἁσμάτων, τὸν ὑψόγησαν καὶ ἀνέμιχθησαν πάλιν εἰς τὸ λοιπὸν τῆς πομπῆς πλήθος. Σαλπίσματα ἀντήχησαν αὖθις καὶ κραυγαὶ τοῦ λαοῦ χαρμόσυνον ὅταν ὁ βασιλεὺς κατελθὼν τοῦ ἄρματος ἤρχισε ν' ἀναβαίνει τὰς βαθμίδας τοῦ ναοῦ, καὶ προσῆλθεν ἐμπροσθεν τοῦ βωμοῦ, ἵνα τελέσῃ τὰς εὐχαριστηρίους θυσίας εἰς τὴν Ἀθηνᾶν.

Ἦδη ἀπέτεινεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν λαόν μίαν σύντομον προσλαλιὰν καὶ μετ' αὐτὸν μία τῶν ἱερειῶν ὑπὸ τοὺς ἥχους τῆς μουσικῆς ἐδεήθη πρὸς τὴν θεὰν καὶ ἔδωκε τὸ σημεῖον πρὸς ἔναρξιν τῆς θυσίας. Ἱερεῖς καὶ λαμπραδηφοῦσαι ἱέρειαι περιεκύκλωσαν τὸ θυσιαστήριον, ἀφ' οὗ δ' ὁ ἀρχιερεὺς ἐπεράτωσε τὴν ἱερὰν τελετὴν ἡρξάντο χορεύουσαι αἱ ἱέρειαι, ἐπιχαρίτως κινεῖσαι τοὺς ἐξ ἀνθέων στεφάνους των καὶ καταθέσασαι αὐτοὺς τελευταῖον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. Φωναὶ ἀλλαλαγμοῦ ἠκούσθησαν ἤδη εἰς τὸν λαόν, διότι ὁ βασιλεὺς Ἀττάλος ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους. Οὕτως ἐπερατώθησαν αἱ θυσίαι καὶ ἤδη ἤρχισαν οἱ ἀγῶνες ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ ναοῦ ἀνοικτῆς πλατείας: ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, ξιφισμοί, σταδιοδρομίαι, πάλη καὶ πυγμή, λογχομαχίαι, ἱππικοὶ ἀγῶνες τῶν διαφόρων ἡγεμόνων καὶ στέφεις τῶν νικητῶν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως Ἀττάλου. Ἐν τέλει παρεστάθη ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ καὶ μία ἀρχαία παντομίμα „ὁ γλύπτης τῆς Τανάγρας“, ἀποπνεύουσα ἑλληνικὴν χάριν καὶ εἰκονίζουσα τὰς περιπετείας καὶ τὸν τελικὸν θρίαμβον τοῦ καλλιτέχνου τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

I.

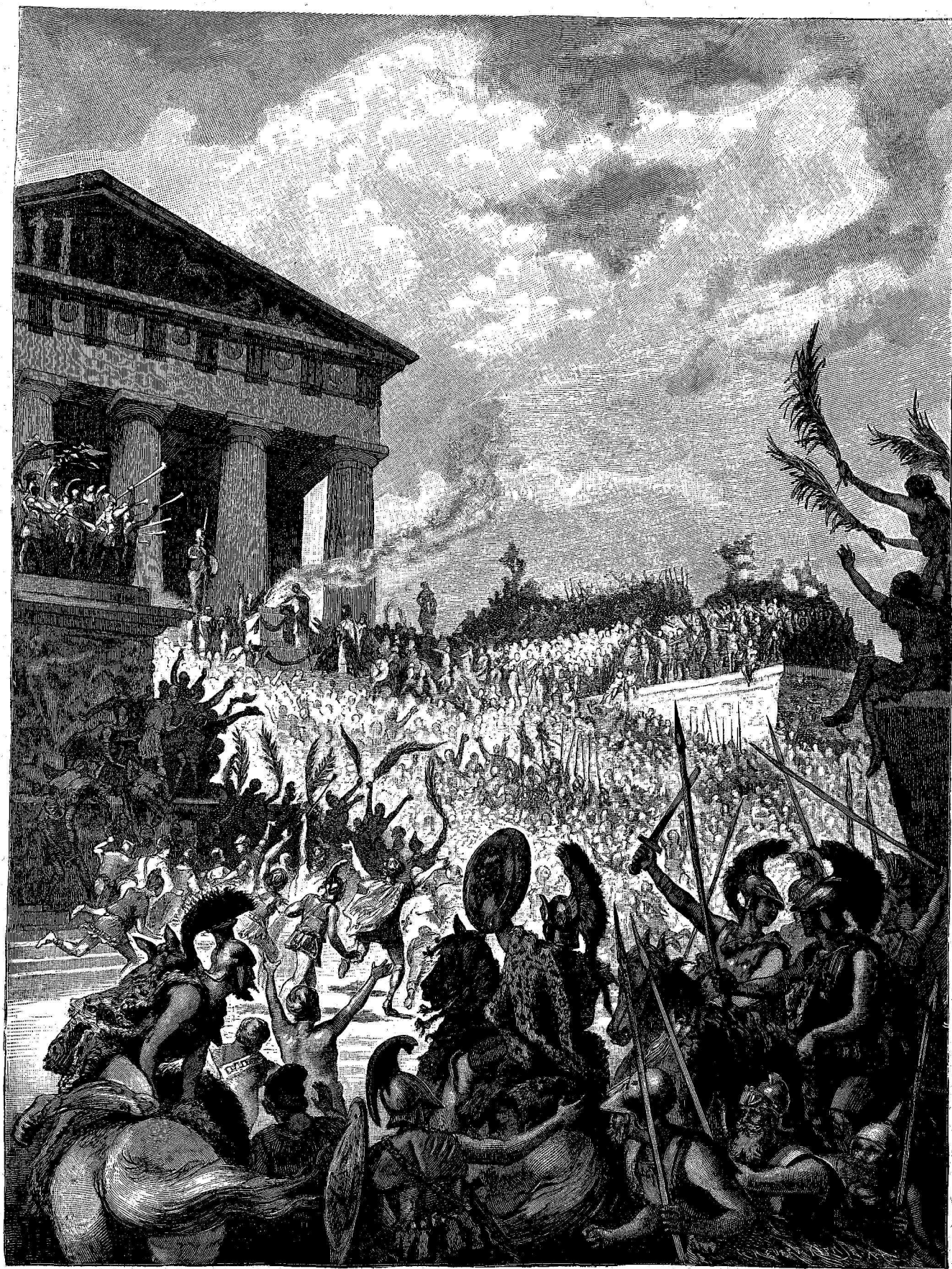
Ὅστις κατὰ τὸ ἔτος 1824 ἐσύχναζε τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον „τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας“, ἐν Στουττγάρδῃ, ἢ μετὰ μεσημβρίαν ἐπεριπάτει μεταξὺ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ὥρας ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας τῆς παρακειμένης λεωφόρου, πρέπει νὰ ἐνθυμῆται ἀκόμη, ἐὰν βέβαια τὸ μνημονικόν του δὲν εἶνε πολὺ ἀδύνατον, κατὰ μορφάς, αἱ ὁποῖαι τότε προσεῖλκον ὅλων τὰ βλέμματα. Ἦσαν δύο ἄνδρες, καθ' ὅλα διάφοροι τῶν ἐγχωρίων πελατῶν τοῦ ξενοδοχείου καὶ τῶν συνήθων τῆς ὁδοῦ ἐκείνης περιπατητῶν, πολὺ δὲ μᾶλλον ἐφαίνοντο ἀρμόζοντες εἰς τὰ τεχνιτὰ ἐκεῖνα πρὸς ἀναψυχὴν ἄλση τῆς Μαδρίτης, εἰς Καφφενεῖόν τι τῆς Λισαβόνης ἢ τῆς Σεβίλλης. Φαντασθῆτε ἕνα ἡλικιωμένον ἄνθρωπον, ὑψηλόν, λιπόσαρκον μὲ φαρὰν κόμην, κοίλους, φλογερούς καὶ ὑπομέλανας ὀφθαλμούς, μὲ ῥίνα ἀποτόμως καμπυλωμένην καὶ στόμα λεπτοφυῆς καὶ συμπεπιεσμένον. Τὸ βράδισμά του ἦτο βραδύ, ὑπερήφανον καὶ εὐδυτενές, ἔφερε δὲ περισκελίδας ἐκ μαύρης μετάξης, ὡς καὶ περινημιδας· μεγάλοι κόσμυβοι ἐκόσμουσαν τὰ ὑποδήματά του καὶ πλατεῖαι πόρπαι τοὺς γονατοδέσμους του. Μακρὸν καὶ λεπτὸν ξίφος ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην πλαγίως, πῖλον δὲ ὑψηλόν, ὀλίγον τι ἀποκορυφούμενον, πλατύγυρον καὶ μικρόν τι παρακεκλιμένον

πρὸς τὸ μέτωπον. Ἐὰν εἰς ὅλα ταῦτα προσθέσετε διὰ τῆς φαντασίας βραχὺν καὶ σχιστὸν χιτωνίσκον καὶ μακρὸν ἐπενδύτην ἀντὶ τοῦ μαύρου φράκου, τὸ ὅποσον ἔφερεν ὁ γέρων, θὰ ἔχετε τέλειον Ἰσπανοῦ τύπον.

Καὶ ὁ ὑπῆρέτης του, ὅστις παρηκολούθει αὐτῷ μὲ τὸ ἴδιον ὑπερήφανον βράδισμα, διὰ τῆς πανούργου καὶ θρασυδείλου ἄμα ὀψεως αὐτοῦ, τοῦ ἀλλοκότου καὶ παρδαλοῦ ἱματισμοῦ του, τοῦ θαρρετοῦ ἤθους του, ὅταν μάλιστα θεᾶται περὶ αὐτὸν καὶ πάντα χαίνων προσβλέπει, καὶ ὅμως οὐδὲν θαυμάζει, ἐνθυμίζει τοὺς ὑπῆρέτας τῶν ἰσπανικῶν κομφιδίων, πιστοὺς πάντοτε τοῖς κυρίους των ὡς σκιάς, πολὺ δὲ κατωτέρους αὐτῶν κατὰ τὴν μόρφωσιν, ἐξ ἴσου ὅμως ἀγερώχους καὶ ὑπερτέρους κατὰ τὸν δόλον καὶ τὴν πανουργίαν. Αὐτὸς ἔφερεν ὑπὸ μάλης τὸ ἀλεξήλιον καὶ τὸν ἀδιάβροχον ἐπενδύτην τοῦ κυρίου του ἐκράτει δὲ καὶ ἀργυρᾶν θήκην μὲ σιγάρα καὶ ἔναυσμα.

Ὅλοι ἴσταντο καὶ τοὺς παρηκολούθουν διὰ τῶν βλεμμάτων, ὅσakis οἱ δύο οὗτοι ἐβάδιζον βραδέως διὰ τῆς δενδροστοιχίας. Οἱ δύο ξένοι δὲν ἦσαν, εἰμὴ ὁ Δὸν Πέτρος δὲ Σὰν Μόντενιο Λιγέζ, ἀρχιθαλαμηπῶλος τοῦ πρίγκιπος Π., διατρίβοντος κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου ἐν Στουττγάρδῃ, καὶ Διέγος, ὁ ἀκόλουθός του.

Ὅς συνήθως συμβαίνει, δι' ἀπλοῦ καὶ παραμικροῦ πε-

Ο ΑΤΤΑΛΟΣ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΘΥΣΙΑΣ ΤΗ ΑΘΗΝΑ.

Εκ τῆς ἐν Βερολίῳ καλλιτεχνικῆς Ἐκδόσεως.

ριστατικοῦ ν' ἀποβῇ τις περίβλεπτος καὶ θαυμαστός, οὕτω καὶ ὁ Φρέβεν, ὅστις ἀπὸ ἡμίσεος ἤδη ἔτους, ἀφ' οὗτου πρᾶγματι διέτριβεν ἐν Στουτγάρδῃ, καθ' ἑκάστην ἀκριβῶς κατὰ τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν εἰσῆρχετο διὰ τοῦ ἀνακτορικοῦ πυλῶνος εἰς τὴν δενδροστοιχίαν, ἔκαμνε τρεῖς τὸν γῦρον τῆς λίμνης καὶ πεντάκις διέτρεχε κατὰ μῆκος τὴν δενδρόφυτον λεωφόρον παρέρχόμενος τὰ λαμπρὰ τῶν ἐποχουμένων ἐγγωρίων ὀχήματα, βλέπων τὰς ὥραιας δεσποινίδας, τὸ πλῆθος δημοσίων λειτουργῶν, συμβούλων καὶ στρατιωτικῶν, ἐξ ὧν οὐδείς προσεῖχε πρὸς αὐτόν, διότι ἐφαίνετο ὡς κοινός τις ἄνθρωπος ἡλικίας εἰκοσιοκτὼ ἢ τριάκοντα περίπου ἑτῶν. Ἀφ' ἧς ὁμοῦς ἡμέραν τινὰ συνηντήθη ἀπροσδοκῆτως πρὸς τὸν Δὸν Πέτρον, τὸν ἐχαιρέτισε δ' οὗτος λίαν φιλοφρόνως καὶ μετ' οἰκειότητος διεπέρασε τὸν βραχίονά του εἰς τὸν ἰδικόν του καὶ ἔκαμε μερικοὺς περιπάτους μετ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω τῆς δενδροστοιχίας, ἔκτοτε ὅλοι παρστήρουν αὐτὸν λίαν περιέργως καὶ μετὰ τινος ὑπολήψεως μάλιστα, διότι ὁ ἀγέρωχος Ἰσπανός, ὅστις ἄλλως πρὸς οὐδένα τῶν ἐγγωρίων ἀπέτεινε ποτε τὸν λόγον, προσηνέχθη μετὰ φανεράς πρὸς αὐτὸν ἐκτιμήσεως.

Αἱ ὥραιόταται δεσποινίδες εὗρισκον τώρα πλέον ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν εἶχε καθόλου ἄσχημον πρόσωπον, μάλιστα εὗρισκον εἰς αὐτὸ κατὰ ἐνδιαφέρον καὶ ἐξόχως ἐπαγωγόν. ὅπερ δὲν ἔβλεπε τις συχνὰ εἰς τὰς δενδροστοιχίας· οἱ ἄνωτεροι ὑπάλληλοι καὶ παντοῖοι σύμβουλοι ἡρώτων ἀλλήλους, ποῖος ἄρ' αὖ γε νὰ ἦνε αὐτὸς ὁ νέος, καὶ μόνον ὀλίγοι ἀξιωματικοὶ ἠδυνήθησαν νὰ τοὺς πληροφορήσωσιν εἰπόντες ὅτι τὸν ἔβλεπον ἐνίοτε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ „Μουσείου“ νὰ τρώγῃ Beefsteaks, ὅτι κατώκει ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Ἀνακτόρων καὶ ὅτι ἵππευσεν ὥραϊον τοῦ Μεκλεμβούργου ἵππον, εἰς αὐτὸν τοῦτον ἀνήκοντα. Πολλὰ ἀκόμη προσέθετον ἐπαινοῦντες τὸν ἐξοχὸν τοῦτον ἵππον, ὁ ὁποῖος ἦτον τόσον καλοκαμωμένος, καὶ τοιουτοτρόπως κατήντων νὰ ὁμιλῶσιν ἐν γένει περὶ ἵππων, τὸ ὁποῖον βέβαια θὰ ἦτο πολὺ διδακτικὸν διὰ τοὺς ἀκούοντας.

Τὸν δὲ νεαρόν Φρέβεν ἔβλεπον ἔκτοτε πολὺ συχνὰ ἐν συνοδείᾳ τοῦ Δὸν Πέτρου, τὸ δὲ ἐσπέρας συνήθως εἰς τοῦ „Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας“, ὅπου, καθήμενος ὀλίγον μακρὰν τῶν λοιπῶν ξένων παρὰ τὸν Ἰσπανὸν φίλον του, ὠμίλει μετ' αὐτοῦ. Ὁ Διέγος ἴστατο ὅπισθεν τοῦ καθίσματος τοῦ κυρίου του καὶ ὑπῆρτε συνεχῶς ἀμφοτέρους προσφῶρον αὐτοῖς ἰσπανικὸν οἶνον καὶ σιγᾶρα. Οὐδείς ὁμοῦς ἠδύνατο ἰδίᾳ νὰ ἐννοήσῃ, πῶς οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι συνηντήθησαν καὶ ποῖον ἐνδιαφέρον εὗρισκον ὁ μὲν εἰς τὸν δέ, καὶ ἀνέπλαττον ἐπὶ τούτῳ μυρίας τολμηρὰς εἰκασίας, ἐνῶ ἐπὶ τέλους τὰς καλλίστας ἠδύνατο νὰ λάβωσι πρὸς τοῦτο ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ νεαροῦ ἐκεῖνου ἀνθρώπου, ἂν τις ἤθελε τὸν ἐρωτήσει.

II.

Οἱ δύο φίλοι συνηντήθησαν τὸ πρῶτον καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ἐν τῇ ὥραϊα πινακοθήκῃ τῶν ἀδελφῶν Β. Β. Οἱ φιλόξενοι οὗτοι κύριοι ἐπέτρεψαν τῷ νεανίᾳ νὰ ἐπισκέπτεται τὴν συλλογὴν τῶν εἰκόνων των ὡσάκις ἤθελε· ἤρχετο δὲ αὐτὸς πάντοτε, ὡσάκις κατὰ μεσημβρίαν ἦτον ἐλευθέρᾳ ἢ εἰσοδος. Εἴτε ἔβρεχεν εἴτε ἐχιόνιζεν, εἴτε ὁ καιρὸς εἴλκυε τοὺς πάντας εἰς τὰς ὥραιότερας ἐκδρομὰς ἐν τοῖς περίξ τῆς πόλεως, αὐτὸς πάντοτε ἤρχετο. Πολλάκις ἐφαίνετο σωματικῶς καταβεβλημένος, πάντοτε ὁμοῦς ἤρχετο. Ἀστόχως ὁμοῦς ἠθελε τις ὑπερτιμῆσαι τὸ καλλιτεχνικὸν αἶσθημα τοῦ κυρίου Φρέβεν, ἂν τυχὸν ἐνόμιζεν, ὅτι ἤρχετο ἐκεῖ πρὸς σπουδὴν

ἢ ἀντιγραφὴν τῶν μεγαλοπρεπῶν εἰκόνων τῆς παλαιᾶς Ὀλλανδικῆς σχολῆς. Ὅχι. Ἐκεῖνος ἡρέμα ἐπλησίαζε πρὸς τὴν θύραν, ἐχαιρέτιζε σιωπηλῶς, διηυθύνετο εἰς ἀπομεμακρυσμένον τι δωμάτιον καὶ ἴστατο πρὸ μιᾶς εἰκόνος, τὴν ὁποίαν ἐπὶ μακρὸν ἐθεάτο· μετὰ τῆς αὐτῆς ἡσυχίας ἐγκατέλειπε πάλιν τὴν πινακοθήκην. Οἱ ἰδιοκτῆται ἦσαν λεπτότατοι ἄνθρωποι, οὐδ' ἐσκέφθησαν βέβαιά ποτε νὰ τὸν ἐρωτήσωσι περὶ τῆς ἀλλοκότου ταύτης προτιμήσεώς του πρὸς τὴν εἰκόνα ἐκεῖνην, δὲν διέφυγεν ὁμοῦς τὴν προσοχὴν των, ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τῆς πινακοθήκης ἐξοδὸν του μόλις ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα, ἅτινα ἀνέβλυζον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Μεγάλην ἱστορικὴν ἢ ὑπὸ τὴν ἐποφὴν τῆς τέχνης σημαντικὴν ἀξίαν δὲν εἶχεν ἡ μικρὰ ἐκεῖνη εἰκὼν, ἥτις παρίστανε γυναῖκα ἐν μικτῇ περιβολῇ ἰσπανίδος καὶ παλαιᾶς γερμανίδος. Ἐπίχαρι καὶ ἀνθηρὸν πρόσωπον μὲ διαυγεῖς καὶ ἐρωτύλους ὀφθαλμούς, μὲ λεπτοφυεῖς στόμα καὶ ἀβρὰν καὶ στρογγύλην σιαγὸνα προσεῖχε ζωηρότατον ἀπὸ τοῦ βάνους τῆς εἰκόνος. Πλούσια κόμη περιέβαλλε τὸ ὠραῖόν της μέτωπον καὶ μικρὸς πῖλος μὲ λευκὰ καὶ πυκνὰ πτερὰ στολισμένος τολμηρῶς παρέκλινεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ μακρὰ ἐσθῆς, ἥτις μόνον τὸν ὠραῖον καὶ ἀβρόν της τράχηλον ἀφινεν ἀσκεπῇ, εἶχε βαρεῖαν ἐκ χρυσοῦ παρυφὴν καὶ ἐδεικνυε τὴν κοσμιότητα καὶ τὴν σημαντικὴν καταγωγὴν τῆς γυναίκος.

„Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ἦνε ἐρωτευμένος μὲ αὐτὴν τὴν εἰκόνα“ ἔλεγον πάντες, „ὡς ῥομαντικός τις ἥρως μυθιστορήματος, καὶ τοῦτο μετ' ὀλιγωτέρων ἢ πᾶς τις ἄλλος ἐλπιδων, διότι ἡ εἰκὼν ἐγγράφη πρὸ τριακοσίων ἑτῶν καὶ τὸ πρωτότυπον δὲν εὐρίσκεται βέβαια πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων.“

Μετὰ τινὰ ὁμοῦς χρόνον δὲν ἦτο πλέον ὁ Φρέβεν ὁ μόνος τῆς εἰκόνος ἐκεῖνης λάτρης. Ἡμέραν τινὰ ὁ πρίγκιψ Π. ἐπεσκέφθη μετὰ τῆς ἀκολουθίας του τὴν πινακοθήκην, ὁ δὲ ἀρχιθαλαμηπόλος αὐτοῦ Δὸν Πέτρος χωρισθεὶς ἀπὸ τοῦ περιδιαβάλλοντος σμήνους τῶν θεατῶν ἐθεάτο μόνος τὰς εἰκόνας καὶ περιεπλανᾶτο ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον. Ἀλλ' ὡς κεραυνόβλητος ἐξέβαλε κραυγὴν θαυμασμοῦ ὅταν ἐσταμάτησε πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς γυναίκος ἐκεῖνης. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ὁ πρίγκιψ ἐγκατέλειπε τὴν πινακοθήκην ματαίως ἀνεζητεῖτο ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν του ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος. Ἐπὶ τέλους εὗρον αὐτὸν μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, τοὺς φλογεροὺς ὀφθαλμούς ἡμικεκλεισμένους καὶ τὰ χεῖλη συμπεπιεσμένα παρείποτε νὰ ρεμβάζῃ πρὸ τῆς εἰκόνος ἐκεῖνης.

Υπέμνησαν αὐτῷ ὅτι ὁ πρίγκιψ κατέβη ἤδη τὴν κλίμακα, ἀλλ' ὁ γέρον ἐφαίνετο ὅτι μόνον δι' ἐν πρᾶγμα εἶχεν ἐνδιαφέρον κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν: „πόθεν ἄρ' αὖ γε καὶ πῶς προήλθεν ἐκεῖ ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη;“ Τὸν διεβεβαίωσαν, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐκατονταετηρίδων εἶχε γραφῇ ὑπὸ περιφήμου τινὸς καλλιτέχνου καὶ κατὰ τύχην περιήλθεν εἰς χεῖρας τῶν τωρινῶν ἰδιοκτητῶν της.

„Καλὲ ὄχι!“ ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, „ἡ εἰκὼν εἶνε νέα, οὔτε ἐκατὸν ἑτῶν δὲν εἶνε· ἀλλὰ πόθεν νομίζετε ὅτι ἐλήφθη; Σᾶς ἐξορκίζω, εἴπατέ μοι ποῦ δύναμαι νὰ τὴν εὕρω;“

Ὁ ἄνθρωπος ἦτο γέρον καὶ ἐφαίνετο σεβάσμιος, καὶ οὐδείς ἐπομένως ἐτόλμα νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς γελοῖαν τὴν ἐκρηξὴν ταύτην τῶν αἰσθημάτων του, ὅταν δὲ οὗτος ἤκουσε καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι δηλ. ἡ εἰκὼν ἦτο παλαιὰ καὶ πιθανῶς ὑπὸ τοῦ Λουκά Κράναχ γεγραμμένη, ἔσεισεν ἐνδοιαστικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας ὡσεὶ ἐπιμαρτυρόμενος:

„Σᾶς θεωρῶ, κύριοι, ὡς ἀξιοτίμους ἄνδρας. Δὲν εἶσθε

πωληται εικόνων, οὐδὲ συγκατατίθεσθε βέβαια νὰ παραχωρήσητε εἰς ἐμὲ τὴν εἰκόνα ταύτην ἀντὶ ἀμοιβῆς, ἐπομένως οὐδένα ἔχετε λόγον νὰ συνιστᾷτε αὐτὴν ὡς πολὺ παλαιάν. Ἀρκεῖ ὅτι ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοι ἐπιτρέπητε τὴν συχνὴν τῆς εἰκόνος θέαν. Ἐν τούτοις πιθανὸν νὰ ἀπατώμαι, ἀλλὰ . . . γνωρίζω, γνωρίζω τὴν γυναῖκα, ἣν παριστάνει ἡ εἰκὼν ἐκείνη.“

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐξῆλθε.

„Ἐὰν τῷ ὄντι“, εἶπεν εἰς τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς πινακοθήκης, „δὲν ἐγνωρίζομεν ἀκριβῶς ὑπὸ τίνος ἐγράφη ἡ εἰκὼν αὕτη, πότε καὶ πῶς περιῆλθεν εἰς τὴν κυριότητά μας καὶ ἐπὶ πόσον μακρὸν χρόνον ἀνέκειτο προηγούμενως εἰς ἄλλην

στοάν, δὲν θὰ ἦτον εὐκολον ν' ἀποφύγωμεν τὸν πειρασμὸν καὶ νὰ τὰ χάσῃ κανεὶς μας μὲ αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Μήπως καὶ τον νέον Φρέβεν δὲν παρακινεῖ τάχα τοιαύτη τις ἀνάμνησις διὰ νὰ προσέρχεται καθ' ἐκάστην σχεδὸν πρὸ τῆς εἰκόνος ταύτης, καὶ τί ἄλλο ἄρ' αὖ γὰρ ἔκαμε ν' ἀστράψῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γέροντος τούτου Ἰσπανοῦ τὸ νεανικὸν ἐκεῖνο πῦρ, ὅταν οὗτος ὁμολόγει, ὅτι γνωρίζει αὐτὴν τὴν κυρίαν, ἣτις κρέμεται ἐδῶ ἐν ζωγραφίᾳ; Εἶνε παράδοξον, ἀλλ' ἀληθές, ὅτι αἱ φαντασιοπληξίαι λυμαίνονται καὶ τὰς σωφρονεστέρας κεφαλὰς, καὶ στοιχηματίζω ὅτι ὁ Ἰσπανὸς αὐτὸς δὲν ἔφυγε σήμερον ἐντεῦθεν ἀνεπιστρεπτεῖ.“

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια).

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ.

Ἔστι γὰρ τι θεῖα μοῖρα παρεπόμενον ἡμοῖ ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον.
(Σοκράτης, παρὰ Πλάτ. Θεαι. Σ. 128.)
I suo, pensieri in lui dormir non ponno.
(Torquato Tasso.)

Ψυχὴ μου, εἶπον, πτωχὴ ψυχὴ,
Πρὸς τί αἰέποτε τεθλιμμένη;
Ἐν σοὶ τίς νόσος ἰὼν ἐκχεῖ,
Δριμύ τί ἄλγος ἀπαύστως στένει;

Ἡ γῆ ναί, οἶμοι, δακρύνων γῆ,
Ὁ βίος οὗτος πικρὰ δουλεία,
Τὸ σκάφος θύελλα ὁδηγεῖ
Καὶ ἦν ὁμίχλη ἡ παραλία.

Πλὴν μειδιῶσι πολλοῖς φαιδρὰ
Ὀνειρῶν πλήθην ἐντὸς τῆς δίνης,
Πῶς σὲ οὐδέπω οὐδ' ἀμυδρὰ
Ἀντὶς ἐφώτισεν εὐφροσύνης;

Μὴ ζήτει, φίλε, εἶπεν ἐκείνη,
Τίς μὲ πιέζει, τίς μὲ βαρύνει μυχία λύπη.
Ἐγγὺς πενθίμους ὁρῶ ἱτέας
Ἐντὸς τῆς κοίτης τῆς τελευταίας τὸ πᾶν ἐκλείπει.

Ψυχὴ μου, εἶπον, πτωχὴ ψυχὴ,
Ἡμῖν προσνεύει νεότης μάγος.
Περᾶ τὸ ἔαρ ἡμῶν ταχύ,
Καὶ ὁ τοῦ γήρως πᾶν φθίρει πάγος.

Ἀποσκοράκισον πρὸς μικρόν
Τὴν αἰωνίαν σου ἀθυμίαν,
Καὶ εἰς τὸ κύπελλον τὸ πικρόν
Σταγόν' ἀμέλιτος ἄφες μίαν.

Ἴδὲ θωπεύουσα πῶς κοσμεῖ
Μυρίπνους αὖρα φαιδροὺς ῥοδῶνας,
Καὶ πῶς εἰς ἔρωτας ἡ ὁσμὴ
Ῥυθεῖ ἐξάλλους τὰς ἀηδόνας.

Ἴδὲ ἡ φύσις, κόρη καλή,
Τοὺς πέπλους ῥίπτει τοὺς χιονώδεις,
Καὶ ἴων στέφανος νῦν εὐώδης.
Ἡ εἰθισμένη αὐτῆς στολή.

Πρὸς τ' ἄλσιν τάνυσον τὰ πτερά
Καὶ σὺ μετ' ἄλλων ὅπως τρυφήσης,
ὑπὸ φυλλώματα σκιερὰ
Εἰς κρυσταλλίνοισι ἀντλοῦσα βρύσεις.

Ἡ ὅτε Φοῖβη ὠχρὰ φωτός
Ἀπλοῖ χειμάρρους εἰς τὰς ἐκτάσεις,
Καὶ ὡς ὁ ἄργυρος ὁ χυτός
Γελά τὸ πρόσωπον τῆς θαλάσσης,

Δρομαία σπεῦσον τ' ἀφροστεφῇ
Φιλοῦσα μέτωπα τῶν κυμάτων,
Καὶ καταπνίγουσα ἐν τρυφῇ
Αὐτὴν τὴν μνήμην δεινῶν ἀφάτων.

Εἰπέ, καὶ πρόθυμος παραιτῶ
Τῆς κοινωνίας τὴν τρικυμίαν,
Παθῶν τοσαῦτα, ἐν σοὶ ζητῶ,
Ἐν ἡδῇ μόνον, τὴν ἡρεμίαν.

Εἰπέ, καὶ φεύγομεν, ἀκηδεῖς
Εἰς τ' ἄλσιν τρέχομεν ἐλευθέρως,
Μετὰ τοῦ κόσμου δεσμός οὐδεὶς,
Οὐδεὶς ἐνοῖ με πόθος ἡ ἔρως.

Φεῦ, φίλε, εἶπε, μόνον σου τον οἶκτον νῦν αἰτῶ σοι,
Ἡ μοῖρα μοὶ ἐπέκλωσεν ἀμύθητον ἀνίαν,
Μονάζω μάτην τὴν πικρὰν ἐκφεύγων κοινωνίαν,
Καὶ ἄχρσοι, ἀμείλικτοι αἱ ὄραι μου πετωσί.

Τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα ὁρῶ ἐν ἀλγηδόνι,
Καὶ τῆς ζωῆς τὸ ἄχαρι μὲ καταθραύει βάρος,
Τὸ σύμπαν περιβάλλει με ὡς νεκρικὴ σινδὼν,
Καὶ Ἄτη ἀσπλαγχνος τρυφᾷ πληγούσά με βαρβάρως.

Τὰ εἶδωλα ἐνέπαιξα τῶν ἄλλων, καὶ πρὸ χρόνων
Ἀπερισκέπτως ἔθραυσα τὰ μείζω καὶ τ' ἀμείνω,
Σκοτίαν ἀδιάλυτον ἐνθάδε βλέπω μόνον,
Καὶ ἀτολμον πρὸς οὐρανὸν τὸ βλέμμα κατευθύνω.

Καὶ ὅμως μάτην νηπενθὲς ἐζήτησα ὡς ἄλλοι
Εἰς τῆς πικρᾶς, δυσέλπιδος ψιάλης τὸν πυθμένα,
Ὀλίγον χρόνον μὲ κρατεῖ ψευδόθερμος ἀγκάλη,
Καὶ δι' ἐμὲ τὰ στέργηθρα τοῦ πλήθους πάντα ξένα.

Ἀδύνατον, ἀδύνατον. Τυρβάζει ἐν ἐμοὶ τι
Ἀνώτερον, ἀδέσμευτον, αἰεὶ πρὸς τ' ἄνω τείνον.
Ἐκεῖνο ἐν ἐμοὶ πληγὰς μυχίας ἐξορύττει,
Ἐκεῖνο μόνον αἵτιον πασῶν μου τῶν ὠδίνων.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.